

Hij was verwonderd over zich zelf. En ook Lorenzo scheen verwonderd: — Niet alleen Aurora was mak geworden tegenwoordig, dacht hij.

Dan kwam hij weer zitten.

„Om op onze Yan terug te komen, je moet je niet voorstellen, dat die voorgoed van de baan is!... Een zomerreisje met retour, hoor! ... Ze is allang terug! En te denken, dat ze daar in een eerste-klasse-luxeboot een slordige twintig duizend Lire aan heeft weggesmeten!”

„Wat hebben we toch met dat soort vrouwen hier te maken?” viel Renato korzelig uit.

„Vraag dat maar eens aan Ottavio!”

„Dus dat wordt opnieuw het oude liedje?” vroeg Renato bedrukt.

„'t Ouwe.... of een ander.... Je zult wel zeggen, zoals onlangs, dat ik mijn eigen broer het licht in zijn oogen niet gun.... Maar hoe kan iemand 't goedmoedig aanzien?.... Geven ze om mekaar, of geven ze niet om mekaar?.... Den eenen keer word je wee van de innigheid.... en drie dagen later fladdert Yan om den een of anderen mooien jongen bij Gilli heen, en Ottavio sist tusschen zijn tanden een juffie na, dat bij Donnini langs komt.... Als 't een getrouwd paar was.... in 't moderne huwelijk zie je zooveel gebeuren!.... Maar amants!.... Als je dáár de onvervalschte passie niet meer verwachten kunt!.... Nee, ik ken dan hoogere sentimenten....”

Minachtend trok hij zijn meisjesachtig-mooie gezicht in zooveel rimpels, dat hij bijna belachelijk werd.

„En als ze.... mekaar vacantie geven, zullen we maar zeggen, dan zie je Yan in de Via Tornabuoni, en Aurora is poeslief....”

„Maar denk je niet, dat Ottavio bij dat alles het loodje legt? Heb je wel opgelet, hoe hij er uitziet tegenwoordig? Dat verknepen, dat verwoeste gezicht, dat hij krijgt.... Hij wordt aangevreten van binnen! Die vrouw, met haar brutale en ziellooze zinnelijkheid, haar schaamteloze rijkdom, — op slot van rekening is hij de prostitué! Ze doet met hem wat haar invalt! Ottavio is op een hellend vlak.... Aurora zou hem moeten beschermen tegen zichzelf. Maar ik heb in Aurora ook al geen vertrouwen.”

En als Lorenzo diplomatiek zweeg:

„Och, jullie, met al je hóógere passies, jullie weet niet eens meer, wat de echte liefde is!”

Lorenzo sprong op.

„Generaliseeren is niet noodig!” kwam hij beleedigd. „Geloof u maar gerust, dat ik het meisje, dat ik liefheb, liefheb met de echte liefde! Dat gevoel, of je wegwijnt van verlangen! Die zekerheid, dat je alles, àlles voor iemand zou over hebben! Dat je dagen lang liever honger zou lijden dan één wensch van 'r niet te vervullen! Dat je dagen lang zou willen loopen, tot je erbij neerviel, om 'r vijf minuten te mogen zien....”